De samenwerking tussen het Zionisme en het Nationaal Socialisme

"De Joden waren in geen enkel ander land ter wereld beter afgeweest dan in Duitsland."

- Benjamin Freedman *(Joodse zakenman, in een verwijzing naar de - volgens hem - 'goede(!!)' behandeling van de Duitse joden ten tijde van het Nationaal Socialistische Duitsland in de jaren '30)*

Er is naast de nodige financieringen nog iets geheel anders verzwegen in de geschiedenis van Nationaal Socialistisch Duitsland, en dat is de samenwerking met Zionistische Joden. Maar ook de 'opname' van Joden in het Duitse regime is opmerkelijk te noemen, omdat dit niet strookt met de officiele geschiedschrijving. Zoals bekend, waren (en zijn) de Rothschilds en Rockefellers geen Zionisten maar ondersteunden zij diezelfde ideologie zeer zeker (nog steeds) voor hun eigen belangen. Daarbij komt nog het feit, dat de Ashkenazische Joodse families zoals de Balin's, de Rathenau's, de Warburg's, de Rothschild's en de familie Bleichroder destijds gewoon in het Nationaal Socialistische Duitsland bleven wonen. Dit waren dan ook de 'Joodse' families onder de groot-industriëlen en de Bankiers. Naast de samenwerking met Zionisten *(waar we dadelijk op terug zullen komen),* kende bijvoorbeeld het Duitse leger onder Adolf Hitler een verscheidenheid aan Joden en mannen die deels van Joodse komaf waren. Volgens het boek *"Hitlers Jewish Soldiers (The untold story of Nazi Racial laws and men of Jewish descent in the German military)"*, een erkende studie geschreven door professor B. Mark. Rigg, zaten er half-Joden in de Wehrmacht, en zelfs op hoge posities binnen het Reich. Meer dan 150.000 mannen van Joodse en deels Joodse afkomst vochten mee aan Hitlers zijde tot het bittere einde als soldaten en officieren. Deze laatst genoemden waren dan ook niet Zionistisch maar dienden gewoon het militaire apparaat in hoge en lagere rangen net als de rest. Bijna al deze mannen verkregen net als anderen binnen het Duitse leger onderscheidingen etc., en werden verder tot volbloed Duitsers verklaard (Ariërs).

Zelfs Hermann Goering en Adolf Hitler zetten hier hun handtekeningen voor (*Deutsch-blütigkeitserklärung*). Zo'n 90.000 mannen waren ¼ Joods, 60.000 waren ½ Joods en zo'n 6000 waren volbloed Joods *(Wanneer we er vanuit gaan dat met 'Joods' in dit geval een Semitische of Khazarische tak wordt bedoeld, zoals de Sephardim of de Ashkenazim).* Velen van hen waren overigens zeker geen aanhangers van het Judaïsme of het Zionisme, en velen hadden er zelfs geen directe notie van dat ze deels van Joodse afkomst waren. Ze voelden zich gewoon Duitser. Eveneens bestond er een absolute Islamitische SS-divisie (Hanzar SS) met een geestelijk Islamitische leider genaamd Amin al-Husayni. *(Himmler zou - evenals Adolf Hitler - hem hebben ontmoet, en tevens hebben gezegd dat hij 'niets tegen de Islam had' - En waarom ook?),* en zo ook voor Nederlands-Indië een Indische NSB afdeling met alleen maar Indo's.

Naast deze aardige feiten bestond er dus ook een directe connectie tussen NS-Duitsland en het Zionisme. Zes maanden nadat Hitler aan de 'macht' kwam, werd er door de Zionisten in Duitsland een gedetailleerd memorandum voorgelegd aan de nieuw gevormde (Nationaal Socialistische) overheid, dat de Duits-Joodse relaties deed herzien, en welke formele Zionistische steun aanbood in *het "oplossen van het geërgerde Joodse vraagstuk."* De eerste stap hiervoor, zo stelde het memorandum, moest een openhartige erkenning zijn van fundamentele Nationale verschillen. Het memorandum liet weten;

"Het Zionisme maakt zich geen illusies over de moeilijkheid van de Joodse voorwaarde, die vooral uit een abnormaal beroepspatroon bestaat, en uit de fout van een intellectuele en morele houding die niet geworteld zit in zijn eigen traditie. Het Zionisme herkende decennia terug al, dat door het resultaat van de assimilatie tendens, symptomen van ontaarding zichtbaar zouden gaan worden…."

"Het Zionisme geloofd dat de wedergeboorte van het Nationale leven van een volk, dat nu voortkomt in Duitsland door de nadruk op zijn Christelijke en Nationale karakter, ook moet geschieden in de Joodse Nationale groep. Ook voor het Joodse volk moeten Nationale origine, religie, het

gemeenschappelijke lot en de betekenis van haar uniciteit van een beslissend belang zijn in het geven van de gestalte voor haar bestaan. Dit betekent dat het egoïstische individualisme van het Liberale tijdperk moet worden overwonnen en moet worden vervangen met een besef van gemeenschap en collectieve verantwoordelijkheid."

"Wij geloven dat het nu juist het nieuwe (Nationaal Socialistische) Duitsland is, dat door gewaagde vastberadenheid in het behandelen van het Joodse vraagstuk, een beslissende stap kan zetten richting het overwinnen van een probleem welke, in waarheid, door de meeste Europese volkeren zal moeten worden behandeld."

"Onze erkenning van Joodse Nationaliteit is bepalend voor een duidelijke en oprechte verhouding met het Duitse volk en haar nationale en raciale werkelijkheid. Juist, omdat wij niet wensen deze grondbeginselen te vervalsen, omdat wij eveneens tegen gemengde huwelijken zijn, en voor het handhaven van de zuiverheid van de Joodse groep en elke schending in het culturele domein verwerpen, kunnen wij - opgegroeid met de Duitse taal en de Duitse Cultuur - een aandeel geven in de werkzaamheden en waarden van de Duitse cultuur, met bewondering en innerlijke sympathie."

"Voor haar praktische doelstellingen, hoopt het Zionisme de samenwerking te winnen, van een overheid die zelfs fundamenteel vijandig staat tegenover Joden, omdat bij de behandeling van het Joodse vraagstuk niet alleen sentimentaliteiten betrokken zijn, maar een echt probleem, wiens oplossing alle mensen interesseert, en voor dit huidige moment vooral het Duitse volk."

"Het Boycotten van (Nazi) propaganda – zoals momenteel in vele opzichten tegen Duitsland wordt uitgedragen – is in essentie on-Zionistisch, omdat het Zionisme geen slag wil leveren, maar juist wil overtuigen en wil bouwen…." "Wij zijn niet blind voor het feit dat er een Joods vraagstuk bestaat en verder zal blijven bestaan. Door de abnormale situatie van de Joden vloeien er voor hen strenge nadelen voort, maar ook nauwelijks verdraagzame voorwaarden voor andere volkeren."

De Zionistische krant, de *Jüdische Rundschau*, stelde precies hetzelfde;

"Het Zionisme erkend het bestaan van een Joods probleem en verlangd een ver-reikende en constructieve oplossing. Voor dit doel wenst het Zionisme de hulp van alle volkeren te verkrijgen, zowel pro - als anti-Joods, omdat, naar haar zienswijze, wij hier eerder te maken hebben met een concreet, dan met een sentimenteel probleem, de oplossing waar alle mensen in geïnteresseerd zijn."

Joachim Prinz, een jonge Berlijnse Rabbi die later zichzelf in de Verenigde Staten vestigde en hoofd werd van het ***American Jewish Congress***, schreef in 1934 een boek met de naam *'Wir Juden'* (Wij Joden). Hij schreef hierin dat 'de nationaal Socialistische revolutie in Duitsland, het Jodendom voor de Joden betekende'. Hij legde verder uit; *"In plaats van assimilatie, begeren wij nu een nieuw concept; erkenning van de Joodse natie en het Joodse ras."*

Zo schreef de Joodse Antizionistiche auteur Israel Shahak in zijn boek *"Jewish history, Jewish religion"* dat *"Zionistische leiders in Duitsland, Hitler's opmars naar de macht zeer verwelkomde, omdat zij zijn geloof deelden in het primaatschap van 'ras', en tevens zijn vijandigheid eerden tegenover de assimilatie (gelijkheid) ten opzichte van Joden en Ariërs."* En deze scheiding van Joden en niet-Joden is iets wat de Zionistische leiders maar wat graag wilden. Dit lag eigenlijk al in de grondslag van de Zionistische beweging verankerd, daar Theodore Herzl in zijn invloedrijke werk **'De Joodse Staat'** al duidelijk stelde dat het *'anti-semitisme geen afwijking'* betreft, maar een *'compleet begripvolle reactie door niet-Joden, op vreemde Joodse gedragingen en houdingen'*. Hij stelde verder dat *"de enigste oplossing voor de Joden het herkennen van deze realiteit is, en zouden moeten leven in een gescheiden staat voor hen alleen."* Hij stelde verder; *"Ik geloof dat ik het antisemitisme begrijp, wat opzichzelf een enorm complex fenomeen is. Ik overweeg deze ontwikkelingen als een Jood, zonder haat of vrees."* Het Joodse vraagstuk is niet sociaal of religieus, zo meende hij. *"Het is een Nationaal vraagstuk. Om dit op te lossen moeten we dit bovenalles tot een internationale politieke kwestie maken."*

Het Zionisme zou de wereld dan ook - volgens de woorden van Herzl - de *"uiteindelijke oplossing brengen van het Joodse vraagstuk."*

Op basis van dezelfde soort ideologiën werkten de Zionisten en de Nationaal Socialisten samen, en het had als resultaat dat de Hitler-overheid het Zionisme en de Joodse emigratie naar Palestina van 1933 t/m 1940/1941 enorm promootte, waardoor steeds meer Joden onder de invloed van het Zionisme kwamen te staan. De circulatie van de *Jüdische Rundschau* groeide enorm, en vele Zionistische boeken werden gedrukt. Een interne SS krant uit (juni) 1934 spoorde de bevordering voor het Zionisme door de overheid en de Partij aan, als de beste weg die gegaan moest worden om de emigratie van Duitse Joden naar Palestina te bevorderen. Volgens de krant zou alles in het werk gesteld moeten worden om dit te bevorderen, wat volgens de krant een 'verhoogd Joods zelfbewustzijn' zou vereisen. Joodse scholen, Joodse sport-aangelegenheden en Joodse Culturele organisaties, kortom, alles wat maar bij zou kunnen dragen aan dit nieuwe Joodse zelfbewustzijn moest worden bevorderd - zo stelde de krant.

In 1933 werd er op het congres van de World Zionist Organisation (WZO) een resolutie afgewezen die tegen Hitler werd ingediend. Dit ging om een boycot voor Duitse goederen. Zo'n 43 stemmen gingen richting het plan om de resolutie tegen NS-Duitsland kracht bij te zetten en 240 stemden volledig tegen deze resolutie. Vervolgens ging NS-Duitsland een handelsovereenkomst aan met de Anglo-Palestijnse Bank (onder het beheer van de WZO). De WZO werd de distributeur van Duitse goederen door het middenoosten en Noord Europa. Op die manier werd het Ha'avara Abkommen in het leven geroepen, een regeling die getroffen werd tussen de Nationaal Socialisten en de WZO. Deze regeling werd getroffen nadat Sam Cohen (nadat Hitler aan de macht kwam) van het Citrusvruchten bedrijf H Note ltd het voorstel deed aan de Duitse overheid, om de opbouw van een Joodse staat economisch te bevorderen. Het voorstel werd na aarzelen door de Nationaal Socialisten geaccepteerd waarna een miljoen Reichsmarken werden over gemaakt vanuit Duitsland richting Palestina in de vorm van landbouwwerktuigen.

Tevens aten de Duitsers door de regeling met Cohen sinasappelen uit Palestina die verbouwd werden door Joodse kolonisten. Deze werden ook weer voor goederen geruild waar de kolonisten in Palestina behoefte aan hadden, en deze transacties groeiden dus uit tot het welslagen van de Ha'avara Abkommen. Cohen werd opgevolgd door Chaim Arlosoroff (secretaris van de Jewish Agency, gelinieerd aan de World Zionist Organisation). De economische samenwerking moest onder zijn leiding verder uit worden gebouwd (Chaim Arlosoroff werd naderhand vermoord door leden uit de kring van zijn Zionistische politieke tegenstander Vladimir Jabotinsky). De Ha'avara Abkommen was dus een overdrachtsregeling (dat is ook wat het betekent). Duitse Joden werden op die manier de gelegenheid gegeven om zichzelf in Palestina te kunnen vestigen, en tevens konden ze blijven beschikken over het grootste gedeelte van hun vermogen. Kolonisten konden dan een vastgesteld bedrag in Duitsland overmaken naar een bank die speciaal hiervoor in het leven werd geroepen (bij deze bank waren meerdere banken betrokken waaronder de Anglo-Palestine Bank - deze bank werd naderhand onder de naam Leumi Bank de grootste bank van Israël - en de Berlijnse Warburg Bank van Max Warburg). Van dit geld werden Duitse goederen vervaardigd en gekocht die vervolgens naar Palestina werden geëxporteerd. Kwamen de kolonisten vervolgens in Palestina aan, dan kwam de opbrengst van deze producten weer terug in de handen van de kolonisten die hun geld hierin hadden geinvesteerd. Nu moet er natuurlijk wel bij worden gezegd, dat lang niet alle Joden iets zagen in een nieuw leven in Palestina. Velen voelden zichzelf gewoon Duitser, en voelden zichzelf dan ook volledig verwant met de Duitse cultuur en de Duitsers zelf (niet per direct met de Nazi's, de Zionisten of de Communisten, maar gewoon met de Duitse burgers zelf - het is belangrijk om het begrip 'burgers' en het begrip 'ideologische stromingen' als twee aparte zaken te zien, daar de eerst genoemde onder invloed staat van de laatste). Er werden in ieder geval doormiddel van de Ha'avara Abkommen hele goede zaken gedaan, en tussen 1933 en 1939 kwam zo'n 60% van het vermogen dat in Palestina werd gepompt uit deze overdrachtsregeling, waarbij in totaal $ 40.419.000 vanuit Duitsland richting

Palestina werd overgemaakt. Maar tevens maakte de Ha'avara Abkommen transakties mogelijk van IG Farben producten richting Palestina (zonder merketiketten), en het was dan ook IG Farben die de textiel industrie in Palestina zeer groot maakte.

Baron von Mildenstein *(SS-veiligheidsdienst)* werd zelfs hartelijk ontvangen in Palestina waar hij een bezoek aflegde samen met Kurt Tuchler (van de Zionistische statenbond) van 6 maanden inzake de promotie van het Zionisme. Dit bezoek leidde zelfs tot een twaalfdelig rapport van Josef Goebbels (de man achter de antisemitische propaganda machine) welke werd gedrukt middels een aantal artikelen in *Der Angriff* (Berlijn - 1934) waarbij het Zionisme enorm geprezen werd. In mei 1935 stond er op de voorpagina van de SS-krant *'Das Schwarze Korps'* te lezen;

"Het duurt niet lang meer wanneer Palestina opnieuw zijn zonen zal kunnen ontvangen die zij voor meer dan duizend jaren verloren heeft. Onze goede wensen tesamen met [onze] erkende welwillendheid zullen hen vergezellen."

Vier maanden later verscheen er eenzelfde soort artikel in dezelfde SS-krant;

"De erkenning van het Jodendom als een raciale gemeenschap gebaseerd op bloed in plaats van religie, laat de Duitse overheid zonder voorbehoud garant staan voor een raciale afscheiding van deze gemeenschap. De overheid kan zichzelf in complete overeenstemming vinden met de grootse spirituele beweging binnen het Jodendom, het zogenaamde Zionisme, met haar erkenning voor de solidariteit van het Jodendom over de hele wereld, en haar verwerping van alle assimilatie begrippen. Op deze basis, onderneemt Duitsland maatregelen, die zeker voor de toekomst een belangrijke rol zullen gaan spelen in de behandeling van het Joodse probleem over de hele wereld."

Baron Von Mildenstein uitte tevens zijn enorme sympathie voor het Zionisme doordat hij aanwezig was op het 19de Zionistische congres te Luzern. Vervolgens werd Von Mildenstein hoofd van de afdeling 'Joodse zaken' van de SS, waarbij hij de verantwoording kreeg over de Zionistische

contacten en de emigratie van Joden naar Palestina. Daarna volgde **Adolf Eichmann** hem op als hoofd en specialist van de afdeling voor Joodse zaken. Ook Adolf Eichmann (SS/SD) was in 1937 aanwezig op het twintigste Zionistische congres (!!). Het was Josef Goebbels die zelfs een medaillon bestelde met op de voorkant een Swastika en op de achterkant een Davidster, welke als gedenkteken werd uitgevaardigd door *Der Angriff*. Reinhard Heydrich schreef ook een artikel waarin hij de Joden in twee groepen opsplitste. De Joden die zijn sympathie hadden waren de Zionisten. In 1936 werd de geheime organisatie Hagannah officieel opgericht, welke moest gaan dienen om de Joodse emigranten in Palestina te beschermen. In het echt was het een militaire organisatie die de Joodse samenleving aldaar moest beschermen tegen de aanvallen van Arabieren, welke voor die tijd onder dezelfde naam een zogeheten ondergrondse militaire Zionisten beweging vormde in Palestina. Hagannah werd de militaire ondersteuning van de Jewish Agency (gelinieerd aan de WZO). De Jewish Agency representeerde de Joodse gemeenschap in Palestina, en bestond in 1929 al voor 50% uit leden die niet uit Palestina kwamen, en deelde zoals eerder gezegd mee in de Ha'avara Abkommen. Later ging de Hagannah op in het Israëlische leger (na 1948) nadat de door Engeland geplande staat Israël in het leven werd geroepen. Een zeer bekend Hagannah-lid was Moshe Dayan. De Hagannah zond toendertijd Feivel Polkes naar Berlijn om spionagediensten te verlenen voor de SS in ruil voor verdiensten aan de Joods Zionistische zaak in Palestina. Kort daarop werd Adolf Eichmann uitgenodigd om een bezoek te brengen aan Palestina. Op 28 februari 1937 - zo stelde Klaus Polkehn, een vooraanstaand journalist binnen de toenmalige Duits democratische Republiek - nam Feivel Polkes contact op met Herbert Hagen, de directeur van de afdeling 'Joodse zaken' en Adolf Eichmann. Feivel Polkes was geïnteresseerd in het *'versnellen van de Joodse immigratie naar Palestina, om aldaar de Joodse populatie de overhand te laten nemen ten opzichte van de Arabieren in dat land.'* Het was Adolf Eichmann die op uitnodiging van Feivel Polkes samen met Herbert Hagen in october 1937 naar Haïfa afreisde, waar Eichmann en Hagen vervolgens door de Britse autoriteiten aldaar, werden uitgewezen. In plaats daarvan ontmoetten

ze kort daarop Feivel Polkes in Caïro (Egypte). Verder besprak Eichmann met Feivel Polkes de emigratie van Duitse Joden naar Palestina en ook voor Duitse wapens voor de Zionistische troepen in Palestina. Adolf Eichmann trad volledig in de voetsporen van Baron von Mildenstein. Eichmann studeerde Hebreeuws, las de werken van Theodore Herzl (de beruchte Zionistische leider figuur) en was de specialist voor de SD op het gebied van het Zionisme. In 1938 had Adolf Eichmann zelfs een ontmoeting met de zeer beruchte Zionistenleider **David Ben Goerion**. Adolf Eichmann had zoveel sympathie voor het Zionisme dat hij eens stellig zei; *"Was ik een Jood, dan zou ik een fanatiek Zionist zijn geweest." (Bron:* Adolf Eichmann, *Eichmann Tells His Own Damning Story*, **Life Magazine**, 28 November 1960, p.22.) In feite was de samenwerking tussen NS-Duitsland en de Zionisten naast sympathie uit bepaalde hoge kringen, in de eerste plaats gebaseerd op de gedeelde verlangens tussen beide partijen. De Zionisten wilden alle Joden in Palestina stationeren, en de Nationaal Socialisten wilden alle Joden uit Duitsland weg hebben. Dus vielen de plannen voor een *'Joods thuisland in Palestina'* zeer goed bij de Nationaal Socialisten in de smaak, en zeer zeker voor een samenwerking. Daarbij kunnen we er zeker van zijn, dat de Anti-joodse propaganda die destijds groots werd bedreven door de propaganda machine van Duitsland, en ondermeer door bladen zoals de *Volkischer Beobachter*, evenals het bikkelharde blad *Der Stürmer* van Julius Streicher, de Zionisten heel erg goed uitkwam. Op die manier gaf deze propaganda natuurlijk een harde prikkeling voor de Duitse Joden om simpelweg uit Duitsland weg te willen gaan. En daar zou dan geen Zionist tegen zijn geweest, daar hun plan al op tafel lag om hen richting Palestina te laten vertrekken.

Men schrijft over deze zaken veelal dat de plannen om alle Joden in Palestina te stationeren door de Nationaal Socialisten en de Zionisten op 'illegale' acties waren berust. Maar men mag niet vergeten dat dit alleen 'illegaal' was, met het oog op het Engelse mandaat voor een 'Joods thuisland' in Palestina. In feite spreekt men in beide gevallen van het stationeren van Joden in Palestina en het bevorderen van het Zionisme en de Joodse kolonies. Het

enige grote verschil is eerder, dat Engeland een scheiding wilde (zoals men zegt) waarbij men ook in Palestina een staat wilde stationeren voor de Arabieren aldaar. Dit om de Arabieren 'tevreden' te stellen in hun onvrede over de 'Joodse indringers'. De andere (Zionistische) partij wilde de kolonies volledig uitbreiden tot aan de Eufraat. In beide Zionistische gevallen werden later de Arabieren in Palestina van hun land beroofd, en ervan af gejaagd. Zo begon Rothschild het Zionisme enorm te promoten en de kolonies in Palestina financieel te ondersteunen na de dood van Theodore Herzl. Ook de Britten hebben zichzelf schuldig gemaakt aan het onderdrukken van het Arabische volksverzet. En laten we wel wezen; Onder de Rothschild controle van Palestina en het Groot Israel zijn er zeer vele slachtingen voortgekomen door de zogenaamde Zionistische 'rechtervleugel' op de Palestijnen, iets wat de grote (zichzelf zogenaamd achter de 'linkse' Zionistische vleugel scharende) geldreuzen (zoals Rothschild) in samenwerking aldaar makkelijk hadden kunnen voorkomen. Niettemin nam de samenwerking tussen de Zionistische Hagannah en het Nationaal Socialisme aardige vormen aan. In 1938 werd er een samenwerking gestart met de Mossad Aliyah Beth, een Joodse Hagannah immigratie organisatie. Er werden vervolgens door Pina Ginsburg en Moshe Auerbach kantoren opgezet in Berlijn. Er waren besprekingen tussen de Gestapo en Pina Ginsburg om Joodse immigratie voor te bereiden welke tegen het Engelse mandaat in zouden worden uitgevoerd. Eichmann ontmoette in de zomer van 1938, Bar-Gilead van de Mossad in Wenen welke om toestemming vroeg om trainingskampen op te zetten voor de Joodse immigranten in Duitsland, om hen alvast voor te bereiden op het leven in Palestina. Kort daarop verleende men in Berlijn toestemming om deze kampen te laten bouwen. Met deze opbouw van de kampen had ook Feivel Polkes veel te maken. Er zijn verschillende Joodse auteurs die het Zionisme en deze samenwerking aan de kaak stellen. Maar er is nog een persoon die de samenwerking tussen Nationaal Socialisten en Joodse Zionisten aan de kaak stelde. Dit was de Joodse anti-zionist Josef Ginsburg (beter bekend als Josef G. Burg), welke getuige was van de samenwerking. Joseph Ginsburg was een Joodse

Communist welke in 1988 zelfs Ernst Zundel bijstond in het Holocaust proces waarin Ernst Zundel schuldig werd bevonden aan zaken waar hij over schreef, en zeker inzake het Holocaust verhaal, dat hij ontkende. Josef Ginsburg verscheen als verdediger van Zundel in de rechtzaal, en had het absolute uiterlijk van een oude Rabbi (inclusief zijn lange baard). Net als Zundel geloofde de Joodse Josef Ginsburg niets van het officiële holocaust verhaal, daar Josef Ginsburg de concentratiekampen zoals Auschwitz, Birkenau, Maidanek, Treblinka, Sobibor en alle andere kampen in Polen volgens eigen zeggen inspecteerde tijdens zijn dienst in het officiële Sovjet inspectie-team. Ginsburg zou verder nooit in het openbaar over deze zaken hebben gesproken en ook niet over zijn Communistische sympathiën die hij nog steeds had. Dit deed hij echter wel in vertrouwde kringen. Hij was bang dat hij - om hetgeen hij vertelde - zou worden vermoord, of dat er andere represailles tegen hem zouden worden ondernomen *(net als wat bij vele andere professoren en onderzoekers gebeurde die de Holocaust middels het aanvoeren van technische rapporten ontkenden).* Josef Ginsburg kon volgens eigen zeggen, tijdens de inspecties geen enkel bewijs vinden dat de Duitsers in die tijd deze kampen gebruikten als vernietigingskampen. Ook zei Josef Ginsburg dat er geen enkel bewijs bestond dat er vernietiging plaats had gevonden doormiddel van gaskamers. Of Ginsburg hierover de waarheid sprak of niet *(Laat ik eerst duidelijk zijn; ik ben geen 'revisionist' en betrek hier alleen de naam Josef Ginsburg in het verhaal, om hetgeen hij over de Zionisten en hun samenwerking met het Derde Rijk te vertellen had - en ook hij bevestigd veel van hetgeen hier eerder werd besproken en afkomstig is van niet-revisionistische bronnen - en zeker niet om 'revisionisme' in de hand te werken. Ik ben alleen wel zo eerlijk om duidelijk te stellen dat Josef Ginsburg een absolute revisionist was. Dat wil echter niet zeggen dat iemand die de Holocaust ontkent er dan maar gelijk in alles 'naast zit' wat hij over het Zionisme heeft te vertellen, of 'overal maar simpelweg leugens over verteld'. Wat hij over de Zionistische samenwerking met het Derde Rijk zei, is zeer zeker interessant te noemen, en daarnaast bevestigde hij ook hetgeen waar andere Joodse Antizionisten al over spraken),* zijn afkeer van het Zionisme

was zeer groot, waarbij hij de drijfveer van het Zionisme als een overheersende tegenstelling zag ten opzichte van de niet-jood, en bovenalles als uiterst gevaarlijk zag (en dat laatste is weldegelijk een feit). In een interview met Ginsburg dat werd afgelegd door Eric Thompson stelde Thompson dat de Staat Israël een enorm gevaar is voor het wereld Jodendom (dit is iets wat meerdere Joodse anti-Zionisten waaronder auteurs en historici ons ook proberen te vertellen). Ginsburg zei dat Thompson daar gelijk in had, en stelde tevens dat zelfs de familie Rothschild hem daar gelijk in zou geven, maar dat ook de Rothschilds zichzelf aan het uitvoeren van 'orders' hebben te houden (en dat is iets wat we zeker aan kunnen nemen - zoals we al hebben kunnen lezen, waren en zijn de Rothschilds geen Zionisten).

Over de Zionistische samenwerking zei Ginsburg; *"Zionisten verkregen dergelijke rechtsbevoegdheid in doorgangs/opleidingskampen zoals Theresienstadt, en zij vestigden ook autonome zones in delen van het bezette Polen en Rusland, evenals hun zeggenschap over de ghetto's van Poolse steden zoals Warshau, Lublin en Crakow."* Thompson vroeg in het interview aan Josef Ginsburg; *"Is het waar dat de Joden door de Duitsers in dergelijke handel zoals timmerwerken, metselwerken, machinewerken, loodgieterswerk, landbouw, veeteelt en autotechniek werden onderwezen?"* Josef Ginsburg antwoordde; *"Ja, dat deden zij. De Duitsers hielpen tevens mee om de Zionisten hun eigen geld, banken, postzegels, postkantoren en politie te laten beheren, en dit alles was bekend bij de Duitse autoriteiten. Het is zo anders dan dat de Hollywood versie ons verteld inzake de Duits-Joodse relaties, zoals de Zionisten ons willen laten geloven."* Toen Adolf Eichmann in 1961 in Jeruzalem terecht stond zei hij dat de Nationaal Socialisten tot 1941 meewerkten aan de opleiding van Joodse immigranten. Ginsburg zei in het interview met Thompson dat de connectie tussen het Nationaal Socialisme en het Zionisme volledig toegedekt werd binnen de media om het geheim te houden. Over Eichmann en zijn ontvoering zei Josef Ginsburg het volgende; *"Eichmann was één van hun zwakke punten. Daarom hebben ze hem ontvoerd vanuit Argentinië en in Israël vermoord. Ze sloten hem op in een glazen hokje in*

de rechtzaal, zogenaamd voor zijn eigen bescherming, maar in het echt om hem ervan te weerhouden om echte vragen te kunnen horen, en echte antwoorden te kunnen geven. Eichmann was een dwaas. Hij wist niet eens dat hij een gevaarlijk geheim bij zich droeg, want hij had niets verkeerds gedaan. Hij had zijn mond moeten houden, en zichzelf moeten verbergen toen hij hoorde over de Zionistische moord op zijn Joodse kompaan Joël Brandt in Israel." Thompson vroeg vervolgens; *"Dus, onschuld kan dodelijk zijn?"* Josef Ginsburg antwoordde; *"Jazeker. De schuldigen weten waarom ze hun sporen moeten uitwissen, en ook hoe ze dat moeten doen."* Thompson vroeg; *"Maar wat was dan de rol van Eichmann in de samenwerking tussen de Duitse Nazi's en de Zionazi's?"* Josef Ginsburg antwoordde; *"Hij werkte samen met Joël Brandt (een Jood) en anderen om Joden uit Europa te smokkelen naar Palestina, tegen de wensen van de Britten in, die over het territorium (Palestina) heersten onder een mandaat."* Thompson vroeg; *"Zou Eichmann geweten hebben van de Ha'arev of de vervoers-overeenkomst die de Joodse immigranten vanuit Duitsland toestond om hun rijkdom mee te nemen in de vorm van Duitse goederen?"* Josef Ginsburg antwoordde; *"Een andere reden voor zijn (Eichmann's) gerechtelijke moord."* Thompson vroeg; *"Eerder vertelde u dat de Zionisten en de Nazi's samenwerkten op [basis van] het ontwerp van de Raciale Neurenberger wetten."* Josef Ginsburg antwoordde; *"Ja. Eén van de Zionistische collaborateurs was Rabbi Leo Baeck, welke nu in Londen woond. Hij hielp de Nazi's met het definiëren wie Joods was en wie Duits was, en hij deed het voorstel om de gele zespuntige ster te adopteren als een symbool voor de Joodse Natie."* Thompson vroeg; *"U bedoeld dat dit symbool niet gebruikt werd om het Judaïsme aan te tonen?"* Josef Ginsburg; *"Oh, het was een Joods symbool, net als dat het een Babylonisch symbool was. De zespuntige ster werd door vele mensen gebruikt. Het Duitse Condor Legioen gebruikte het als een rangsonderscheiding in de Fascistische oorlog in Spanje gedurende 1936 - 1939. Uw Amerikaanse politie gebruikt de zespuntige ster ook."*

In ieder geval is de Zionistische opzet voor een Joods thuisland zeer belangrijk voor de ware heersers van deze aarde. En daarom is deze opzet dan ook een zeer gevaarlijke te noemen. Deze steenrijke families lieten niet alleen het Nationaal Socialisme en het communisme middels extreme financieringen opkomen, maar haalden tevens hun voordeel hieruit voor de verdere totstandkoming van de staat Israel middels samenwerkingsverbanden met de eerste twee. In de top is het dus helemaal geen Nationaal Socialisme, Communisme of Zionisme te noemen, maar gewoon een kliek extreemrijke samenzweerders die elkaar middels samenwerking bestrijden en samen naar de totale wereldmacht en de macht over het individu blijven streven. In de absolute top zijn het enkel en alleen hun plannen.